A két vidratestvér

Egyszer volt, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol épp a sirályok fogyócskáznak a levegőben, élt egy vidratestvér. Ikrek voltak, mégis rettentően különböztek belül egymástól. Egy közös volt bennük: mindketten nagyon szerették egymást, a maguk módján.

Egy szépnek ígérkező napon, úgy gondolták, kimennek halat fogni. Nagyon ügyesek voltak, sok ennivalót gyűjtöttek. Kiszont Berci, a makacsabb, könnyelmen feladja típus, mindent teljesíteni akart, ezért egy szép, ínyenc halacska után úszott. Annyira el volt foglalva vele, ezért észre sem vette az örvényt, belúszott. Panni a tesója, későn figyelmeztette, nem hallotta meg. Nagyon megijedt Panni, mit sem törődött vele, belevágta magát ő is az örvénybe a testvére után. Nos, itt kezdődtek a kalandok, próbatételek. Lássanak csodát, valahogyan megmenekültek mindketten Jaj, csak az volt a baj, hogy ahová kidobta az örvény őket, ismeretlen volt számukra. Nem tudták hol vannak. Berci el volt keseredve, meg volt ijedve, szégyellte magát. Panni próbálta őt vigasztalni:

- Semmi baj nem lesz, míg együtt vagyunk. Tudod, hogy mi mindig megoldjuk! Az a legrosszabb amit tehetünk, hogy kétségbeesünk.

Azt tudni kell, hogy Panninak, mindig sikerül elérnie a testvérétől, hogy jobb szinben lássa a világot.

- Figyelj, máris van egy ötletem! Tudod a nagyapa, halála előtt ideadott egy kincses térképet. Ha már itt vagyunk keressük meg a kincset! Meg aztán valami olyat is mondott, hogy ha valaki megteszi az odavezető utat, lehet egy KÍVÁNSÁGA. Gondolj bele, ha mi megcsinálnánk!
- Igen, igen ez jó ötlet Panni! Máris jobb kedvem van. Szeretlek tesóm!

- Én is téged!

Megölelték egymást. Kézenfogva, határozottan indultak az útnak. Ahogy nézegették a térképet, megfejtették az első útjelzést. A Kósza sugallat tlagúitja volt. Még nem hallottak róla.

Az ódavezető út nem volt annyira nehéz, veszélyes egyáltalán nem. De amikor az alagút előtt álltak mindkettejüknek megállt egy percre a levegő. Rettentő hajmeresztő látvány volt. Sötétsötét volt, szürke, de közben mégis nagy, tágas. Kopár volt, mint a sivatag. Először Panni tért magához. Biztatta testvérét.

- Megcsinálod, jó lesz, menni fog, mint mindig!

Ezzel megfogta Berci kezét és elindultak. Beléptek. Ahogy haladtak egyre-egyre beljebb egy furcsa érzés fogta el őket. Mintha beszélne hozzájuk valaki. Megszólalt egy hang:

- Jelidézem minden egyes rémálmotokat!

Berci rettentően megijedt. Pannit nem hatották meg a fenyegető szavak.

- Tesó! Megvan! Nem szabad, hogy uralkodjon rajtunk a félelem! Énekeljünk!

Énekelni kezdtek. Mindig ezt szokták csinálni, ha valami bántja őket. Mire végére értek a dalnak, a barlangnak is a végére értek. A hangot már nem is hallották.

- Megcsináltuk tesó! Szép munka volt!

Megölelték egymást. Mikor előre néztek, egy hatalmas fényességet láttak. Egy buborék volt. Nem is kellett már a térkép, tudták mit kell cselekedniük. Megfogták egymás kezét és beléptek. Egy buborék úszott oda hozzájuk és ezt mondta nekik:

- Sziasztok! Én vagyok a csodatévő buborék. Nagyon ügyesek vagytok, hogy ezt a nehéz utat megtettétek. Eddig senkinek sem sikerült. Itt van ez a sok kincs és körbenézeta. Ez a tietek, megérdemlitek. Van itt még valami! Lehet egy kívánságotok, amit csak egyszer használhattok!

A két kisvidra egymásra nézett és kórusban mondták:
- Csak egyet kérünk! Nem kell a kincs. Azt kérjük, hogy juttass minket haza az otthonunkba.
- Látom jókra bízhatom a kívánságot. Legyen úgy, ahogy ti akarjátok!

Hazarepítette őket. Nagyon boldogok voltak. Panni egyszercsak megszólal:
- Bercielben az egész zűrzavarban az volt a jó, azért érte meg, mert megint ráébredtünk arra, hogy mennyire is számíthatunk egymásra és hogy mennyire vagyunk egymásnak fontosak.

